

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Artur Pokojski

po rozpoznaniu w dniach 27.07.2017 r., 27.09.2017 r., 30.11.2017 r. sprawy

I. B., z d. H., ur. (...) w G.,

córki E. i B. z domu H.

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 28 lipca 2015 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez otrzymanie pożyczki doprowadziła firmę (...) Sp. z o. o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1000 zł w ten sposób, że przy składaniu za pośrednictwem Internetu wniosku o udzielenie pożyczki złożyła nierzetelne oświadczenie poprzez podanych danych osobowych M. O. oraz nieprawdziwych danych dotyczących zatrudnienia, czym wprowadziła w błąd pracownika pokrzywdzonej spółki co do swojej tożsamości, miejsca zatrudnienia oraz zamiaru spłaty zaciągniętej pożyczki, przy czym czynu tego dopuściła się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 10.10.2013 r. do dnia 10.02.2015 r. kary jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni, sygn. akt IX K 1011/11 z dnia 04.01.2012 r. za przestępstwa z art. 286 § 1 k. k. w zb. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k. k. w zb. z art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;

2. w dniu 7 lipca 2015 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez otrzymanie pożyczki doprowadziła firmę (...) Sp. z o. o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 600 zł w ten sposób, że przy składaniu za pośrednictwem Internetu wniosku o udzielenie pożyczki złożyła nierzetelne oświadczenie poprzez podanych danych osobowych M. W. (1) oraz nieprawdziwych danych dotyczących zatrudnienia, czym wprowadziła w błąd pracownika pokrzywdzonej spółki co do swojej tożsamości, miejsca zatrudnienia oraz zamiaru spłaty zaciągniętej pożyczki, przy czym czynu tego dopuściła się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 10.10.2013 r. do dnia 10.02.2015 r. kary jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni, sygn. akt IX K 1011/11 z dnia 04.01.2012 r. za przestępstwa z art. 286 § 1 k. k. w zb. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k. k. w zb. z art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;

3. w dniu 14 lipca 2015 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła firmę (...)pl (...). z o. o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł w ten sposób, że przy składaniu za pośrednictwem Internetu wniosku o udzielenie pożyczki złożyła nierzetelne oświadczenie poprzez podanych danych osobowych M. W. (1) oraz nieprawdziwych danych dotyczących zatrudnienia, czym wprowadziła w błąd pracownika pokrzywdzonej spółki co do swojej tożsamości, miejsca zatrudnienia oraz zamiaru spłaty zaciągniętej pożyczki, przy czym czynu tego dopuściła się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 10.10.2013 r. do dnia 10.02.2015 r. kary jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni, sygn. akt IX K 1011/11 z dnia 04.01.2012 r. za przestępstwa z art. 286 § 1 k. k. w zb. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k. k. w zb. z art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;

4. w dniu 4 sierpnia 2015 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła firmę (...) Sp. z o. o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 750 zł w ten sposób, że przy składaniu za pośrednictwem Internetu wniosku o udzielenie pożyczki złożyła nierzetelne oświadczenie poprzez podanych danych osobowych M. O. oraz nieprawdziwych danych dotyczących zatrudnienia, czym wprowadziła w błąd pracownika pokrzywdzonej spółki co do swojej tożsamości, miejsca zatrudnienia oraz zamiaru spłaty zaciągniętej pożyczki, przy czym czynu tego dopuściła się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 10.10.2013 r. do dnia 10.02.2015 r. kary jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni, sygn. akt IX K 1011/11 z dnia 04.01.2012 r. za przestępstwa z art. 286 § 1 k. k. w zb. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k. k. w zb. z art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.

I. oskarżoną I. B. uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, z tym ustaleniem, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje ją na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 1 pkt 1, § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. W. (1) kwotę 1.047,96 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

III. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżoną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1228/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. U. przebywając w 2015 roku na jednym z oddziałów Akademii Medycznej w G. poznała oskarżoną I. B.. I. B. powiedziała jej, że jest prawnikiem – radcą prawnym i pomoże D. U. w „zarobieniu” od 2 do 3 tys. zł w zamian za pomoc w przekazie większej sumy pieniędzy, należących do oskarżonej, za pośrednictwem konta bankowego D. U.. Kobiety umówiły się, że D. U. przekaże oskarżonej wszystkie dane dostępu do swojego konta za pośrednictwem Internetu, I. B. będzie na tym koncie dokonywała stosownych przelewów, a po wszystkich na tym koncie ma zostać kwota ok. 2-3.000 zł. Rachunek ten D. U. po wypłaceniu ww. pieniędzy będzie mogła zamknąć. Pozyskanej kwoty D. U. nie będzie musiała spłacać, miała być ona prowizją za udostępnienie swojego konta oskarżonej. Jako, iż D. U. posiada wiele zobowiązań i jej konto bankowe jest zajęte w wyniku egzekucji komorniczych, poprosiła swoją siostrę M. W. (1), aby ta otworzyła nowe konto w banku na swoje nazwisko. Kobiety w dniu 1 lipca 2015 r. poszły do banku (...) S.A. Oddział 6 w G., gdzie M. W. (1) założyła konto bankowe o nr (...), a dane dostępu oraz pełnomocnictwo do konta przekazała D. U.. Na konto to miało też wpływać wynagrodzenie za pracę z tytułu umowy zlecenia. W dniu 2 lipca 2015 r. D. U. przekazała I. B. dane dostępu za pośrednictwem Internetu do nowo założonego konta, a także wszystkie inne informacje niezbędne do dokonywania transakcji przy użyciu tego konta (P., nr dowodu osobistego), a od oskarżonej otrzymała informację, że cała operacja potrwa dłuższy czas, gdyż muszą być przeprowadzone stosowne procedury oraz że D. U. ma jej przysyłać SMS- y, jakie będzie dostawać przez ten czas z banku, co też D. U. czyniła. M. W. (1) nie interesowała się założonym kontem bankowym, albowiem założyła je dla siostry, D. U. również nie logowała się na nie i nie sprawdzała przeprowadzanych transakcji, albowiem z uwagi na dużą wadę wzroku nie może obsługiwać komputera.

Następnie D. U. opowiedziała swojej koleżance M. O. o znajomości z I. B. oraz o możliwości łatwego zarobku oferowanego przez oskarżoną. M. O. chcąc również pozyskać w ten sposób pieniądze, w dniu 21 lipca 2015 r. założyła konto w banku (...) S.A. Oddział 6 w G. o nr (...), dane dostępu za pośrednictwem Internetu, a także wszystkie inne informacje niezbędne do dokonywania transakcji przy użyciu tego konta (P., nr dowodu osobistego) przekazała D. U., a ta z kolei dane te przekazała oskarżonej. Po operacjach finansowych przeprowadzonych przez oskarżoną na ww. koncie miała zostać kwota ok. 3-5 tys. zł, którą - wedle obietnic - M. O. będzie mogła wypłacić, następnie zamknąć konto, a pieniędzy nie będzie musiała oddawać. Jako iż D. U. przekazała oskarżonej dane (nazwa użytkownika, hasło) do pierwszego logowania za pośrednictwem Internetu, które pozwalają na dostęp tylko przy pierwszym logowaniu, a następnie należy je zmienić, M. O. nie mogła zalogować się z użyciem tych danych na wskazane konto.

W dniu 7 lipca 2015 r. w G. I. B. złożyła za pośrednictwem Internetu wniosek o udzielenie pożyczki w firmie (...) Sp. z o.o. na kwotę 600 zł, przy czym przy składaniu tego wniosku podała dane osobowe M. W. (1), a jako miejsce zatrudnienia wskazała R., ul. (...) w G.. Następnie, zgodnie z procedurami spółki (...), oskarżona posiadając dostęp do konta bankowego M. W. (1), przelała z tego konta kwotę 0,01 zł na konto spółki (...) wraz z akceptacją warunków umowy pożyczki z (...) Sp. z o.o. W dniu 8 lipca 2015 r. (...) Sp. z o.o. udzieliła oskarżonej pożyczki, przelewając - zgodnie z wnioskiem - na konto w rzeczywistości należące do M. W. (1) kwotę 600 zł, z terminem zwrotu do 7 sierpnia 2015 roku. Kwota do zwrotu wraz z opłatami wynosiła 750 zł. Potem, nadal posługując się danymi do konta bankowego M. W. (1), I. B. w dniu 9 lipca 2015 r. dokonała przelewu kwot : 200 zł na konto bankowe należące do K. T. oraz 400 zł – na konto bankowe należące do D. R. (1).

W dniu zaś 14 lipca 2015 r. I. B., także za pośrednictwem Internetu, złożyła wniosek o udzielenie pożyczki przez firmę (...) .pl (...). z o.o. na kwotę 500 zł, przy składaniu tego wniosku również podając dane M. W. (1), jako miejsce pracy wskazała firmę (...). Po pozytywnej weryfikacji wniosku złożonego przez oskarżoną, firma (...) .pl tego samego dnia przelała na wskazany we wniosku przez oskarżoną, a należący w rzeczywistości do M. W. (1), rachunek bankowy wnioskowaną kwotę 500 zł, z terminem zwrotu na dzień 26 lipca 2015 r. i kwotą do spłaty 510 zł. Jeszcze tego samego dnia I. B. nadal posługując się danymi do konta bankowego M. W. (1), dokonała przelewu kwot : 200 zł na konto bankowe należące do K. T. oraz 300 zł – na konto bankowe należące do D. R. (1).

D. R. (1) oraz K. T. poznali I. B. w 2015 roku. D. R. (1) także przedstawiała się ona jako radca prawny i miała dla niego świadczyć usługi prawnicze. Z K. T. poznały się przypadkiem, sporadycznie ze sobą rozmawiały. W lipcu 2015 r. I. B. zadzwoniła do żony D. M. R. i poprosiła ją o przysługę, chciała, aby pieniądze, jakie przelane zostały na konto D. R. (1), zostały jej wysłane przekazem pocztowym, albowiem są one jej potrzebne do dalszego prowadzenia jakiejś sprawy zawodowej. M. R. na to przystała i wysłała otrzymane wcześniej z rachunku bankowego należącego do M. W. (1) pieniądze. K. T., również wyświadczając I. B. na jej prośbę przysługę, wypłacała w bankomacie pieniądze, jakie wypływały na jej konto m.in. z konta M. W. (1), a następnie gotówkę przekazywała oskarżonej. K. T. i D. R. (1) nie znają ani M. W. (1) ani M. O..

W dniu 28 lipca 2015 r. w G. I. B. złożyła za pośrednictwem Internetu wniosek o udzielenie pożyczki w firmie (...) Sp. z o.o. na kwotę 1000 zł, przy czym przy składaniu tego wniosku podała dane osobowe M. O., a jako miejsce zatrudnienia wskazała: SKLEP (...), ul. (...), G.. Następnie, zgodnie z procedurami spółki (...), posiadając dostęp do konta bankowego M. O., przelała z tego konta kwotę 0,01 zł na konto spółki (...) wraz z akceptacją warunków umowy pożyczki. W dniu 29 lipca 2015 r. (...) Sp. z o.o. udzieliła oskarżonej pożyczki, przelewając zgodnie z wnioskiem na konto w rzeczywistości należące do M. O. kwotę 1000 zł, z terminem zwrotu do 28 sierpnia 2015 roku. Następnie nadal posługując się danymi do konta bankowego M. O., I. B. w dniu 29 lipca 2015 r. dokonała przelewu kwoty 1000 zł na konto P. C., w treści przelewu wpisując: „częściowa spłata za mieszkanie I. B.”. P. C. w okresie od 2.11.2014 r. do października 2015 r. wynajmował I. B. i D. B. mieszkanie przy ul. (...) w G.. P. C. nie zna M. O..

W dniu 4 sierpnia 2015 r. I. B. za pośrednictwem Internetu złożyła wniosek o udzielenie pożyczki przez firmę (...) .pl (...). z o.o. na kwotę 750 zł, przy składaniu tego wniosku również podając dane M. O., jako miejsce pracy wskazując ” Sklep (...) u D.”. Po pozytywnej weryfikacji wniosku złożonego przez oskarżoną, firma (...) .pl tego samego dnia przelała na wskazany we wniosku przez oskarżoną, a należący w rzeczywistości do M. O. rachunek bankowy, wnioskowaną

kwotę 750 zł, z terminem zwrotu na dzień 3 października 2015 r. kwoty 760 zł. Jeszcze tego samego dnia I. B. posługując się danymi do konta bankowego M. O. dwukrotnie dokonała przelewu kwot - najpierw 700 zł, a później 50 zł - na konto bankowe należące do K. T., która na prośbę oskarżonej pieniądze te wypłaciła i przekazała I. B..

I. B. w inkryminowanym czasie nie była zatrudniona ani w „Sklepie spożywczym u D.”, ul. (...) w G. ani w firmie (...), ul. (...) w G..

Dowód : zeznania świadków : M. W. (1) –k. 64, zał. nr 1 do a/o –k. 1-3, M. O. –k. 65, zał. nr 1 do a/o –k. 14-15, D. U. –k. 80v., zał. nr 1 do a/o –k. 10-12, 20-21, 35-36, P. C. –k. 81, zał. nr 1 do a/o –k. 129-130, D. R. (1) - k. 81, zał. nr 1 do a/o – 200-200a, K. T. – zał. nr 1 do a/o –k. 123-124, E. O.- zał. nr 1 do a/o –k.135-136, M. S. – zał. nr 1 do a/o –k. 150-152; zestawienie operacji (...) S.A. : M. W.– zał. nr 1 do a/o - k. 8-9, M. O. – zał. nr 1 do a/o –k.18-19, pismo z banku (...) –zał. nr 1 do a/o - k. 91-98, pismo z (...) Sp. z o.o. wraz z dokumentacją pożyczkową - zał. nr 1 do a/o –k.63-73, zestawienie transakcji K. T. –k. 95-98, zestawienie transakcji D. R. - zał. nr 1 do a/o –k.119, pismo z W..pl (...) z o.o. wraz z dokumentacją pożyczkową - zał. nr 1 do a/o –k.99, 161-174v., pismo z ZUS –zał. nr 1 do a/o –k. 201

Oskarżona I. B. była wcześniej pięciokrotnie karana przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 15.11.2011 r., sygn. akt II K 962/11, za czyny z art. 286 § 1 k. k., art. 297 § 1 k. k., art. 270 § 1 k. k.;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 4.01.2012 r., sygn. akt IX K 1011/11, za przestępstwa za przestępstwa z art. 286 § 1 k. k. w zb. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k., na karę jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbyła w okresie od dnia 10.10.2013 r. do dnia 10.02.2015 r.;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 8.01.2014 r. za czyny z art. 286 § 1 k. k., art. 270 § 1 k. k., art. 297 § 1 k. k.;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi Północ w W. z dnia 26.11.2014 r., sygn. akt III K 440/14 za czyny z art. 286 § 1 k. k.;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 10.08.2016 r., sygn. akt II K 672/15 za czyny z art. 286 § 1 k. k. w zb. z art. 297 § 1 k. k. w zw. z art. 270 § 1 k. k. w zw. art. 11 § 2 k. k.

Dowód : dane o karalności –k. 97-99, odpisy wyroków – k. 239-240, 245, 247, 248-250

W toku postępowania przygotowawczego oskarżona została poddana badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że w odniesieniu do zarzucanych jej czynów nie miała ona zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego I. B. może uczestniczyć w czynnościach procesowych, niemniej dolegliwości, jakie odczuwa oskarżona, mogą utrudniać jej prowadzenie samodzielnej i rozsądnej obrony.

Dowód : opinia sądowo – psychiatryczna –k. 281-284

Oskarżona I. B. nie ustosunkowała się do zarzucanych jej czynów.

protokół przesłuchania oskarżonej – k. 267-268

Sąd zważył, co następuje :

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków : M. W. (1), D. U., M. O., K. T., P. C., E. O., M. S., D. R. (1), a także na dokumentach urzędowych, prywatnych, w tym dokumentacji sporządzonej w związku z udzielaniem oskarżonej pożyczek przez pokrzywdzone spółki, a także opinii sądowo-psychiatrycznej.

Wskazać należy, że Sąd nie miał żadnych podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom wszystkim wskazanym wyżej świadków.

M. W. (1) i M. O. to świadkowie, którzy nie mieli jakiegokolwiek styczności fizycznej z oskarżoną, ich dane za pośrednictwem D. U. zostały przekazane oskarżonej, która posłużyła się nimi przy zaciąganiu pożyczek, ściągając tym samym odpowiedzialność za spłatę tychże pożyczek na ww. świadków. Zeznaniami obu wymienionych kobiet, mimo, iż przez działanie oskarżonej poniosły one faktyczną stratę finansową w swoim majątku, trudno odmówić obiektywizmu, przekazane przez nich informacje zgodne były z ustalonym stanem faktycznym, zasadami logiki i znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Wskazania wymaga, że w niniejszej sprawie przy przypisaniu oskarżonej zarzucanych jej czynów kluczowe było ustalenie, że to nie M. W. (1) i M. O. zaciągnęły pożyczki we wskazanych w akcie oskarżenia instytucjach pożyczkowych a I. B., która w wyniku sprytniej manipulacji, dzięki D. U., uzyskała dostęp do kont bankowych ww. kobiet.

Nie było jakiegokolwiek podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom D. U., K. T., P. C. i D. R. (1). Są to osoby, które miały bezpośredni kontakt z I. B.. Na podstawie zeznań wszystkich ww. świadków można stworzyć profil psychologiczny oskarżonej jako osoby zdolnej do manipulacji, potrafiącej szybko zdobyć zaufanie obcej osoby, a przy tym sprytniej i przebieglej, której działania z góry nastawione są na osiągnięcie łatwego zysku kosztem innych osób. Na uwagę zasługuje, że wymienieni świadkowie nie znają się, a wszyscy przedstawiali podobny obraz działania oskarżonej, wszyscy też w tej bądź innej sprawie padli ofiarą działań oskarżonej. W ocenie Sądu, nie sposób przyjąć, by ich zeznania w którymś momencie mijają się z prawdą, w związku z czym Sąd w pełni oparł na nich swoje ustalenia.

Walog wiarygodności Sąd przyznał również zeznaniom M. S. i E. O.. Świadkowie ci są przedstawicielami pokrzywdzonych spółek, ze sprawą zetknęli się wyłącznie w ramach wykonywanej pracy, z oskarżoną nie mieli jakiegokolwiek kontaktu. Zeznawali oni wyłącznie na temat treści składanych przez oskarżoną wniosków o udzielenie pożyczek, ich zeznania znalazły potwierdzenie w treści dokumentów i innych dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodne.

Za rzetelną i godną uwzględnienia Sąd uznał opinię sądowo-psychiatryczną. Powyższa opinia została wydana przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe w wymienionej dziedzinie nauki. W zakresie treści jest ona przejrzysta, spójna i formułuje jednoznaczne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu o dopuszczeniu tego dowodu. W toku postępowania nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Nie było również podstaw, by odmówić wiarygodności dokumentom prywatnym, w tym dokumentacji pożyczkowej. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej. Dowody te w korelacji z zeznaniami świadków stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonej w zakresie zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów.

Ustalony stan faktyczny pozwalał na przypisanie oskarżonej I. B. wszystkich czynów zarzucanych jej aktem oskarżenia. Podkreślić jednak należy, iż Sąd w wyroku zmienił kwalifikację przypisanych I. B. czynów, uznając, iż wypełniały one znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k. k. w zw. z 64 § 1 k. k., nie zaś czynu z art. 297 § 1 k. k. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 297 § 1 k. k., przestępstwo oszustwa finansowego popełnione może być wyłącznie na szkodę banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi. Ponieważ pokrzywdzone czynami I. B. w niniejszej sprawie spółki nie należą do żadnej z ww. kategorii podmiotów, Sąd uznał, że zachowania oskarżonej wymierzone przeciwko A. K., W..pl i R., noszą wyłącznie znamiona oszustwa z art. 286 § 1 k. k.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, brak jest jakiegokolwiek wątpliwości co do tego, że w inkryminowanym okresie I. B. zawarła 4 umowy pożyczek. W składanych za pośrednictwem Internetu wnioskach o

ich udzielenie składała nierzetelne oświadczenie poprzez podanie dwukrotnie danych osobowych M. O. i dwukrotnie danych osobowych M. W. (1) oraz nieprawdziwych danych dotyczących zatrudnienia. Nie ma również wątpliwości, że powyższym działaniem I. B. wprowadziła w błąd pracowników pokrzywdzonych spółek co do swojej tożsamości, faktu posiadania zatrudnienia, a w związku z tym - zamiaru i możliwości spłaty zaciągniętych pożyczek. Nie ma bowiem wątpliwości, że zamiarem oskarżonej, zaciągającej zobowiązania na cudze nazwisko, od początku było uniknięcie regulacji tego zobowiązania.

Nadto oczywiste jest, że każda z wpłat kwot pożyczek dokonanych przez pokrzywdzone podmioty na wskazywane przez oskarżoną we wniosku numery kont bankowych stanowiła niekorzystne rozporządzenie mieniem pokrzywdzonych. Poprzez ciąg przelewów czy przekazów pocztowych dokonywanych dzięki uprzejmości nieświadomych osób z kręgu znajomych oskarżonej, I. B. dostawała fizycznie pieniądze z tytułu tych pożyczek, które zatrzymała dla siebie. W ten sposób, w każdym przypadku wypełniła swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 286 § 1 k. k.

Każdego z ww. czynów oskarżona dokonała w warunkach recydywy, tj. w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 10.10.2013 r. do dnia 10.02.2015 r. kary jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni, sygn. akt IX K 1011/11 z dnia 04.01.2012 r. za przestępstwa z art. 286 § 1 k. k. w zb. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Każdy z wymienionych czynów został popełniony z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, tj. w okresie od 7 lipca 2015 roku do 4 sierpnia 2015 roku, a żaden z nich nie został poprzedzony wyrokiem za czyn wcześniejszy. Nadto, każdy z nich wypełnia znamiona tego samego przepisu ustawy karnej. Sąd uznał zatem, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k. k.

W czasie popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej czynów nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonej. Nie była ona w szczególności w stopniu znacznym ograniczona w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. I. B. jest i już w trakcie popełnienia czynów była osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonej.

Stopień szkodliwości społecznej czynów I. B. był znaczny. Oskarżona działała w chytry sposób, podając się za prawnika wykorzystywała zaufanie obcych ludzi, podstępnie zdobyła dane umożliwiające dostęp do ich rachunków bankowych, a następnie wyłudziła od pokrzywdzonych udzielenie pożyczek wprowadzając ich w błąd zarówno co do swojej tożsamości, zatrudnienia, jak i możliwości spłaty tychże zobowiązań. Na uwadze należało mieć jednak, że wysokość każdej z zaciągniętych pożyczek nie była wysoka, niemniej jednak oskarżona wzięła kilka pożyczek. Nie ulega wątpliwości, że I. B. działała z premedytacją. Motywacją dla jej działania było pragnienie łatwego zysku.

W punkcie I. sentencji wyroku za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. Sąd wymierzył oskarżonej I. B. karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na niekorzyść I. B. przemawiają okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej jej czynów (opisane powyżej), tj. postać zamiaru, okoliczności i sposób popełnienia czynów oraz fakt, że była ona w przeszłości wielokrotnie karana, w tym za przestępstwa podobne, a także działanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących przemawiających na korzyść oskarżonej.

Zdaniem Sądu, względ na cele kary przemawiał za orzeczeniem wobec I. B. bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Jak już wcześniej akcentowano, oskarżona dopuściła się czynów o znacznym stopniu szkodliwości społecznej, a nadto była uprzednio wielokrotnie karana za przestępstwa przeciwko mieniu. Wobec oskarżonej zapadło w przeszłości pięć wyroków skazujących, w tym cztery przed popełnieniem badanych czynów. Sposób i okoliczności popełnienia czynów, przyświecająca oskarżonej motywacja, a także sposób życia przed popełnieniem czynów nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że jest ona sprawcą zdemoralizowanym. Oskarżona krótko po wyjściu z zakładu karnego w 2015 roku

ponownie wkroczyła na drogę przestępstwa, co każe sądzić, że jest ona osobą odporną na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przeciwko mieniu jest jej sposobem na życie i utrzymanie. Zdaniem Sądu, można powziąć daleko idące wątpliwości co do tego, czy oskarżona będzie w przyszłości przestrzegała obowiązującego prawa, w tym, czy nie popełni kolejnego przestępstwa. W związku z tym, Sąd uznał, że zasadne jest odizolowanie I. B. od reszty społeczeństwa. Przy czym, w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wagi popełnionych czynów oraz górnej granicy zagrożenia karnego, wynikającego z obostrzenia przewidzianego w art. 91 § 1 k. k. (12 lat pozbawienia wolności), orzeczonej karę nie sposób uznać za zbyt surową. W świetle powyższych okoliczności, można postawić tezę o negatywnej prognozie kryminologicznej wobec I. B..

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonej I. B. wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Przyznana kwota jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w przepisach wskazanych w tej części orzeczenia.

Z uwagi na aktualne osadzenie w zakładzie karnym i związaną z tym niemożność zarobkowania, Sąd zwolnił oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania.